

Arrest

nr. 301 947 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 mei 2022. Op 23 mei 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 april 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 21 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Shamal, district Khewa, provincie Nangarhar. Je bent van Pasjtoense origine en verklaart 17 jaar te zijn.

Je liep in Afghanistan 9 jaar school en ging er naar de madrassa.

Je oom [G.] werkte van 2001 tot 2008 voor de Special Forces. Je vader werkte aanvankelijk als bewakingsagent voor de Central Asia Development Group (CADG). Toen die organisatie 4 à 5 jaar voor de machtsovername door de taliban werd stopgezet, ging hij aan de slag als bewakingsagent bij de Afghan Public Protection Force (APPF).

Ongeveer 3 à 3,5 maanden na de machtsovername vielen de taliban jullie huis binnen. Ze namen hierbij je oom [G.] mee. Daarna brachten ze jullie naar één kamer en doorzochten ze het huis omdat ze op zoek waren naar jouw vader. Jullie vertelden hen dat hij niet thuis was. Ze zeiden dat ze jou, de oudste zoon, zouden meenemen als hij de volgende keer niet thuis was. Op het moment van de inval was jouw vader bij een oom langs moederszijde in Kaboel. Je vader vluchtte nadat hij over dit incident geïnformeerd werd door jouw moeder en 2 dagen later verliet je Afghanistan.

Je was 3 à 4 maanden onderweg naar België en je diende hier op 23 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

De taliban kwamen na jouw vertrek nog verschillende malen bij je thuis langs omdat ze op zoek waren naar jou en je vader. Toen ze voor de derde maal na jouw vertrek langskwamen – ongeveer 5 maanden voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – namen ze je oudste broer [E.] mee. Hij werd door de taliban gedurende 2 dagen vastgehouden en geslagen. Na zijn vrijlating kwamen ze nog 4 keer bij je familie thuis langs. Ze deden niets meer tegen jouw familie maar vroegen enkel nog naar jou en je vader.

Ter staving van je verzoek legde je volgende documenten neer: de taskara's van jou en je familie, de werkdocumenten van je vader voor de CADG en de APPF, de bankkaart van je vader, de werkdocumenten van je oom voor de Special Forces, en een brief van jouw oom gericht aan de Amerikaanse ambassade in Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat je op het moment van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS een niet-begeleide minderjarige was. Om die reden was het Commissariaat-generaal van oordeel dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd - je advocaat was afwezig wegens ziekte - die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Je vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van je vader en je oom [G.]. Je oom [G.] werkte van 2001 tot 2008 voor de Special Forces. Je vader werkte aanvankelijk als bewakingsagent voor de Central Asia Development Group (CADG). Toen die organisatie 4 à 5 jaar voor de machtsovername door de taliban werd stopgezet, ging hij aan de slag als bewakingsagent bij de Afghan Public Protection Force (APPF).

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jouw asielrelaas omdat je verklaringen hierover gekenmerkt worden door een opeenvolging van ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Ten eerste, legde je doorheen de asielpcedure bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de situatie van je vader. Bij je aankomst in België verklaarde je dat je vader sinds de machtsovername verdwenen was en dat hij 2 à 3 maanden voor je vertrek overleed (Fiche NBMV). Dit valt niet te rijmen met wat je over de situatie van je vader sinds de machtsovername vertelde bij het CGVS. Zo situeerde je tijdens het

persoonlijk onderhoud bij het CGVS de verdwijning van jouw vader niet op het moment van de machtsovername maar 3,5 maanden later. Je stelde immers dat de taliban 3,5 maanden na de machtsovername bij je thuis binnenvielen, dat jouw vader op het moment van deze inval bij jouw oom langs moederszijde was, dat je vader vluchtte toen hij hierover geïnformeerd werd, en dat je twee dagen later het land verliet (CGVS, pg. 11, 12, 14, 15). Je vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op geen enkel moment dat je vader overleden was. Nadat je geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, volhardde je louter in je laatste versie van de feiten. Je herhaalde dat je vader vermist was sinds 3 à 3,5 maanden na de machtsovername door de taliban en dat jullie niet weten of hij nog leeft of dood is (CGVS, pg. 18). Het louter verwijzen naar één versie van je verklaringen als zijnde de correcte verklaring is echter niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Deze bijzonder flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat je over de situatie van jouw vader sinds de machtsovername, gezien zijn verdwijning en zijn werkzaamheden voor de APPF en de CADG de oorzaak vormen van jouw problemen met de taliban, doorheen de asielpcedure gelijklopende verklaringen zou afleggen.

Ten tweede, stroken jouw verklaringen over de problemen die je oom en je vader gekend zouden hebben met de taliban voor jouw vertrek niet met de inhoud van de brief die je oom naar aanleiding van de machtsovername verstuurde naar de Amerikaanse ambassade in Afghanistan. Je oom verklaarde in deze brief, die dateert van 21/08/2021 – enkele dagen na de machtsovername van de taliban -, dat hij al dreigbrieven en dreigtelefoons had ontvangen van de taliban, dat de taliban op de hoogte waren van zijn locatie en woonplaats, en dat ze zijn familie al bedreigd hadden. Dit strookt niet met jouw verklaringen over de veiligheidssituatie van jouw familie en jouw oom. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je immers dat noch jouw oom, noch jouw vader voor de machtsovername problemen gekend hadden met de taliban. Evenmin hadden ze volgens jou problemen gekend in de periode na de machtsovername van de taliban tot de inval bij jou thuis plaatsvond 3,5 maanden na de machtsovername (CGVS, pg. 12 & 13). Nadat je met de inhoud van deze brief geconfronteerd werd, verklaarde je hier niets over te weten (CGVS, pg. 18). Dit valt niet ernstig te nemen. Aangezien dat je verklaarde Afghanistan verlaten te hebben omwille van de bedreigingen die je familie had ontvangen van de taliban door de werkzaamheden van je oom en je vader, dat je daarenboven nog contact hebt met je familie – je hebt één keer per 4 à 5 dagen contact met je moeder (CGVS, pg. 8) -, en dat jouw familie op de hoogte is dat je in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS, pg. 9), kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat je je geïnformeerd zou hebben over de problemen die je oom en je vader gekend zouden hebben voor de inval bij je thuis plaatsvond waardoor je uit Afghanistan vertrok, en dat je ten minste de in het Engels opgestelde brief van je oom - die je ter staving van je verzoek neerlegde - zou doorgenomen hebben, hetzij met een sociaal assistent, hetzij met je advocaat of voogd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bijgevolg doet deze ernstige tegenstrijdigheid tussen jouw verklaringen en de brief van jouw oom over de problemen die je oom en je vader gekend zouden hebben met de taliban voor jouw vertrek verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Aansluitend dient te worden vastgesteld dat jouw verklaringen over het gedrag van de taliban ten opzichte van je oom en je vader voor jouw vertrek uit Afghanistan bijzonder vreemd en weinig logisch zijn. Zoals hierboven beschreven werd, verklaarde je dat je vader en je oom tot 3,5 maanden na de machtsovername geen problemen met de taliban hadden gekend. Dit is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door jou geschetste context. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat de taliban voor de machtsovername 's nachts in jouw regio aanwezig waren (CGVS, pg. 10) - je gaf hierbij aan dat ze in de moskee van een ander dorp 4 à 5 mensen, waarvan 2 of 3 militairen, om het leven brachten - ; dat je oom sinds hij stopte met zijn werk bij de Special Forces in 2008 steeds bij jullie thuis woonde in het dorp (CGVS, pg. 9); en dat je vader tijdens zijn werkzaamheden voor de APPF elke drie maanden naar huis kwam voor 5 dagen (CGVS, pg. 12). Aangezien dat (i) de taliban reeds toegang hadden tot jouw regio voor de machtsovername; (ii) dat jouw vader en oom in die periode regelmatig aanwezig waren in het dorp; en (iii) dat de taliban jouw vader en oom als belangrijke doelwitten beschouwden - uit jouw verklaringen blijkt immers dat ze jouw oom meenamen, dat ze na zijn ontvoering nog regelmatig bij jullie thuis langskwamen omdat ze op zoek waren naar jouw vader, en dat ze hierbij hardhandig optraden tegen jouw oudste broer (CGVS, pg. 11-18) -, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban al veel eerder concrete bedreigingen zouden geuit hebben tegen hen, en dat ze hier niet mee getalmd zou hebben tot enkele maanden na de machtsovername. De vaststelling dat het handelen van de taliban ten opzichte van je vader en je oom bijzonder vreemd en weinig logisch is, ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Ten derde, situeerde je de inval bij jou thuis tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op een ander moment. Je gaf bij de DVZ aan dat deze inval plaatsvond twee maanden voor je vertrek (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5), terwijl je tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat deze inval gebeurde twee dagen voor je vertrek (CGVS, pg. 12 & 15). Nadat je met deze ernstige tegenstrijdigheid – het verschil tussen twee dagen en twee maanden is immers aanzienlijk - geconfronteerd werd, stelde je dat ze je bij de DVZ niet gevraagd hadden hoelang na het bezoek van de taliban je vertrok. Je herhaalde vervolgens dat de taliban 3 à 3,5 maanden na de machtsovername bij je thuis langskwamen (CGVS, pg. 18). Dergelijke verschoning biedt geen enkele uitleg. Hoewel het correct is dat er bij de DVZ niet expliciet gevraagd werd naar de tijdsperiode tussen het bezoek van de taliban en het moment van jouw vertrek, kan er enkel worden vastgesteld dat jij spontaan bij de DVZ vertelde dat deze inval twee maanden voor je vertrek plaatsvond. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat je het enige incident voor je vertrek uit Afghanistan, doorheen de asielprocedure in dezelfde tijdsperiode zou situeren.

Ten vierde, legde je bij de DVZ en het CGVS weinig consistente verklaringen over het gegeven of de taliban je rechtstreeks bedreigden voor je vertrek uit Afghanistan. Je gaf tijdens het interview bij de DVZ aan dat je niet persoonlijk bedreigd werd door de taliban maar dat je wel bang was dat ze je zouden meenemen in de plaats van je vader (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5). Dergelijke hypothetische vrees valt moeilijk te rijmen met jouw verklaringen bij het CGVS waaruit blijkt dat je wel degelijk voor je vertrek al persoonlijk bedreigd zou geweest zijn door de taliban. Je verklaarde immers dat de taliban, toen ze twee dagen voor je vertrek bij je thuis langskwamen, vertelden dat ze jou in de plaats van je vader zouden meenemen als ze hem niet zouden vinden (CGVS, pg. 11, 14 & 15). Dit kan bezwaarlijk anders geïnterpreteerd dan een rechtstreekse bedreiging aan jou. Wanneer je hiermee geconfronteerd werd, verklaarde je dat je vertrok omdat je bang was en dat ze je hierover bij de DVZ geen specifieke vragen stelden. Dit strookt echter niet met de neerslag van het interview bij de DVZ waaruit blijkt dat er jou concreet gevraagd werd of je persoonlijk bedreigd werd door de taliban (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5). Deze inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat je over het gegeven persoonlijke bedreigingen gekregen te hebben voor je vertrek uniforme verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Ten slotte, waren jouw verklaringen over het moment van jouw vertrek en de duur van jouw reis naar België onsamenhangend. De machtsovername van de taliban vond plaats op 15 augustus 2021. Wat betreft jouw vertrek uit Afghanistan verklaarde je bij het CGVS dat de taliban ongeveer 3 à 3,5 maanden na de machtsovername bij je thuis binnenvielen, en dat je 2 dagen later uit Afghanistan vertrok (zie supra.). Dit zou betekenen dat je eind november-begin december 2021 vertrok uit Afghanistan. Dit valt niet te rijmen met de verklaringen die je doorheen de asielprocedure over de duur van je reis naar België aflegde. Je verklaarde bij de DVZ immers dat je 3 maanden na je vertrek in België aankwam (Fiche NBMV; Verklaring DVZ, vraagnr. 10 & 34). Je stuurde dit bij het CGVS enigszins bij. Je gaf aan dat je 3 à 4 maanden onderweg was naar België en dat je de dag na je aankomst op 23 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, pg. 11). Dit zou betekenen dat je niet eind november of begin december uit Afghanistan vertrok, maar dat je in de tweede helft van januari of in februari 2022 Afghanistan verliet. Dergelijke incoherentie doet verder afbreuk aan je algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat jouw verklaringen over jouw vertrek coherent zouden zijn met je verklaringen over de duur van je reis naar België.

Het profiel van je vader als bewakingsagent voor de CADG en de APPF, en het profiel van je oom als voormalig lid van de Special Forces van 2001 tot 2008, en de documenten die je hierover neerlegde, worden op zich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalde aan dat je oom, die tot 2008 tot de Special Forces behoorde, door de taliban werd meegenomen en dat je vader vluchtte toen hij te weten kwam dat de taliban op zoek waren naar hem omwille van zijn werk voor de CADG en de APPF. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover (zie supra.). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de situatie van je vader en je oom toon je de problematische situatie waarin deze zich volgens jouw verklaringen bevinden niet aan. Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv.

wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalde geen dergelijke, geloofwaardige zaken aan (zie supra.). Het loutere feit dat je een familielid bent van vroegere leden van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

De documenten die je voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De bankkaart van jouw vader, en de taskara's van jou en je familie tonen enkel jullie identiteit en herkomst uit Afghanistan aan die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de brief van jouw oom gericht aan de Amerikaanse ambassade in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat de bewijswaarde van dit document op ernstige wijze ondergraven wordt door het gegeven dat jouw verklaringen over de problemen van jouw oom en je vader niet stroken niet met de inhoud van deze brief (zie supra.). Verder kan nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval. Ten slotte, kan er geen enkele objectieve bewijswaarde aan deze brief worden toegekend, daar hij werd opgesteld door jouw oom in een poging die hij ondernam om te kunnen migreren naar de Verenigde Staten.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van

aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Je advocaat haalde in zijn nota over het persoonlijk onderhoud aan dat je dient beschouwd te worden als lid van de sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen. Je advocaat lichtte hierbij echter niet in concreto toe om welke reden jij persoonlijk als verwesterd dient beschouwd te worden of om welke reden jij als verwesterd zou beschouwd worden bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban. Hij verwees hierbij ook op geen enkele wijze naar concrete verklaringen die je tijdens de asielpcedure aflegde. Er dient te worden benadrukt dat je op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf verwesterd te zijn hoewel je meermaals de kans kreeg om te vertellen of er behalve de problemen omwille van het werk van je vader en je oom nog andere redenen waren waarom je actueel niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, pg. 4 & 12). Dat je tot de sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen zou behoren, en/of als verwesterd zou beschouwd worden door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan, vormen dan ook louter blote beweringen die noch door jouw advocaat, noch door jou op concrete wijze worden aangetoond.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt onder meer uit het feit dat je in Afghanistan 9 jaar naar school bent gegaan en dat je er ook naar de madrassa ging (CGVS, pg. 5 & 6). Je gaf verder aan dat je moslim bent, dat je in België je gebed thuis doet en dat je hier de ramadan volgde (CGVS, pg. 5). Voorts beschik je in Afghanistan nog over een uitgebreid familiaal netwerk. Je moeder, broers, zussen en het gezin van je oom [G.] verblijven in je dorp (CGVS, pg. 8), en je oom langs moederszijde in Kaboel (CGVS, pg. 13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In het verzoekschrift beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoekende partij volhardt dat zij de waarheid heeft verteld en meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen dient volgens verzoekende partij rekening te worden gehouden met diens persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Ook bij de beoordeling van de bewijslast dient rekening gehouden te worden met de status van niet-begeleide minderjarige op het ogenblik van het verhoor. Zij verliet Afghanistan toen zij nog minderjarig was, echter verwacht de verwerende partij dat zij handelt als een volwassene. Er kan haar niet kwalijk genomen worden dat zij op eerder naïeve wijze gehandeld heeft, gelet op haar jonge leeftijd. Verzoekende partij erkent dat zij niet altijd gedetailleerde informatie kan geven en stelt enkel te kunnen herhalen dat zij verteld heeft wat zij wist. Zij wijst er bovendien nog op dat het niet haar eigen beslissing was om uit Afghanistan te vertrekken.

Wat betreft mogelijke tegenstrijdigheden en incoherenties wordt betoogd dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn, en overigens niet de kern van haar vluchtrelaas raken, om daaruit af te leiden dat haar relaas weinig aannemelijk zou zijn. Verzoekende partij wijst er hierbij op dat verwerende partij zelf veel eigen interpretaties van de feiten maakt zonder dat deze gesteund zijn op objectieve informatie.

Zij wijst erop dat haar vader heden nog steeds spoorloos is en dat zij niet weet of hij nog leeft. Zij herhaalt nogmaals dat haar vader 3,5 maanden na de val van de regering is verdwenen en dat zij zelf twee dagen na zijn verdwijning vertrokken is. Zij wijst er verder nog op dat haar vader en haar oom niet alles met haar deelden en dat zij dus niet wist dat haar familie voorheen reeds bedreigd werd door de taliban. Het is aannemelijk dat zij haar niet wilden verontrusten.

In het verzoekschrift wordt voorts gevraagd rekening te houden met het (risico)profiel van verzoekende partij. Zij verwijst hiervoor naar een rapport van het CGVS en stelt dat zij de taliban vreest en dat er haar een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten opzichte van religie toegeschreven worden. Vervolgens wordt aangekaart dat verzoekende partij dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep. Verzoekende partij haalt hierbij algemene informatie aan en vervolgt dat terugkeerders uit Europa het risico lopen om gevisieerd te worden door de taliban omdat ze opvallen, waarbij wordt gewezen op meerdere rapporten en rechtspraak alsook op een uitgebreid theoretisch betoog. Zij stelt dat er niet aan voorbij gegaan kan worden dat zij een deel van haar puberteit in Europa heeft doorgebracht en dat haar jonge leeftijd ervoor zorgt dat zij erg beïnvloedbaar is. Gezien haar blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar zij vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, via het opvangcentrum, via haar tewerkstelling ... kan worden aangenomen dat zij zich onbewust westerse gedragingen eigen heeft gemaakt en deze gelet op haar jonge leeftijd niet steeds zal kunnen verbergen. Bovendien is zij afkomstig uit een ruraal gebied in de provincie Nangarhar. Zij besluit ten slotte dat het hoger belang van het kind dient te primeren. Verzoekende partij gaat in op het gebrek aan bescherming in Afghanistan en stelt dat *in casu* een sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt. Naast de vervolgingsgronden die de ouders mede namens de kinderen aanvoeren, die mogelijks bij het kind nog nijpender kunnen uitpakken, wordt in het verzoekschrift gesteld dat er een kindspecifieke vrees voor vervolging kan aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderonvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten. Verzoekende partij meent dat deze kindspecifieke vrees in deze aanwezig is. Voorts betoogt verzoekende partij dat haar het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

2.3. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst aangekaart dat de situatie in Afghanistan precair is en wordt uitgebreid ingegaan op de (gevolgen van) de machtsovername door de taliban. Verzoekende partij beklemtoont de verslechtering van de algemene situatie en stipt in dit verband onder meer uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan en verwijst naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen. Verder wordt aangevoerd dat de gehele provincie Nangarhar als gevaarlijk dient beschouwd te worden waardoor verzoekende partij van oordeel is in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zij haalt een EASO-rapport aan waaruit blijkt dat Nangarhar als zeer onveilig wordt beschouwd en wijst ook op het huidig reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken. Tot slot benadrukt verzoekende partij de precaire socio-economische en humanitaire situatie die een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM en zij wijst bij de beoordeling van de veiligheidssituatie op haar persoonlijke omstandigheden zijnde dat zij afkomstig is uit het district Khewa, wat op heden betwist gebied is, dat zij beperkt geschoold is en reeds enkele jaren geleden uit Afghanistan vertrokken is. Zij voert aan dat het administratief dossier geen elementen bevat die aantonen dat verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om bij een terugkeer de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om haar dorp en familie te bereiken. Verzoekende partij concludeert dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij gelet op hogervermelde veiligheidssituatie, haar langdurig verblijf in het buitenland, haar psychische problemen en haar beperkte scholing groter risico dan andere burgers uit haar herkomstregio loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld.

2.4. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- Asylos, "Afghanistan COI Repository, 1 – 29 september 2021", 23 september 2021;

- RTBF, "*L'Afghanistan aux mains des talibans : panique à Kaboul, les nouveaux maîtres sèment la terreur, les Afghans fuient*", 16 augustus 2021;
- De Morgen, "*Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit*", 16 augustus 2021;
- VN, "*Violences contre les civils en Afghanistan : record sans précédent au cours des six premiers mois de 2021*", 26 juli 2021;
- De Tijd, "*Geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor afgewezen asielzoekers*", 16 augustus 2021;
- CGVS, "*OPSCHORTING BESLISSINGEN AFGHANISTAN*", 16 augustus 2021;
- UNHCR, "*Position on Returns to Afghanistan*", 17 augustus 2021;
- VRT NWS, "*Regering komt met nieuwe cijfers: ons land evacueert zo'n 470 Belgen en verwanten uit Afghanistan*", 18 augustus 2021;
- VRT NWS, "*'Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk', NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen*", 10 augustus 2021;
- The New York Times, "*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*", 17 augustus 2021;
- The Journal, "*Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents*", 20 augustus 2021;
- RTBF, "*Afghanistan: les talibans affirment avoir pris le contrôle de certaines parties de l'aéroport de Kaboul*", 27 augustus 2021;
- VRT NWS, "*Regering na stoppen evacuatie: 'Info gekregen dat aanslag dreigde', België contacteert mogelijke achterblijvers*", 26 augustus 2021;
- RTBF, "*Afghanistan : au moins 85 morts dans le double attentat à l'aéroport de Kaboul*", 27 augustus 2021;
- Le Soir, "*Double attentat à Kaboul: au moins 90 morts, les Etats-Unis «ne se laisseront pas intimider»*", 27 augustus 2021;
- RTBF, "*Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans?*", 26 augustus 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 19 januari 2024 dient verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUSA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUSA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUSA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUSA "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUSA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUSA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

3.2. Op 22 januari 2024 dient verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij bijkomende documenten neerlegt met betrekking tot haar (toegeschreven) verwestering:

- attest CREO;
- brieven werkgever;
- loonfiches.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollège dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zij bij een terugkeer vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van haar vader en oom. Haar oom werkte van 2001 tot 2008 voor de Special Forces en haar vader werkte aanvankelijk als bewakingsagent voor de Central Asia Development Group (CADG) en vervolgens voor de Afghan Public Protection Force (APPF). Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij volgende documenten voor: de taskara's van zichzelf en haar familie, de werkdocumenten van haar vader voor de CADG en de APPF, de bankkaart van haar vader, de werkdocumenten van haar oom voor de Special Forces en een brief van haar oom gericht aan de Amerikaanse ambassade in Afghanistan.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Met betrekking tot de documenten die door verzoekende partij neergelegd worden, stelt de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende:

“Het profiel van je vader als bewakingsagent voor de CADG en de APPF, en het profiel van je oom als voormalig lid van de Special Forces van 2001 tot 2008, en de documenten die je hierover neerlegde, worden op zich niet in twijfel getrokken door het CGVS.

(...)

De documenten die je voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De bankkaart van jouw vader, en de taskara's van jou en je familie tonen enkel jullie identiteit en herkomst uit Afghanistan aan die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de brief van jouw oom gericht aan de Amerikaanse ambassade in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat de bewijswaarde van dit document op ernstige wijze ondergraven wordt door het gegeven dat jouw verklaringen over de problemen van jouw oom en je vader niet stroken niet met de inhoud van deze brief (zie supra).

(...)

Ten slotte, kan er geen enkele objectieve bewijswaarde aan deze brief worden toegekend, daar hij werd opgesteld door jouw oom in een poging die hij ondernam om te kunnen migreren naar de Verenigde Staten.”

De voormelde motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door verzoekende partij volledig ongemoeid gelaten.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, volstaan in deze stand van zaken deze stukken wegens hun inhoud op zich niet om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de problemen van de verzoekende partij met de taliban omwille van de werkzaamheden van haar vader en haar oom. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

- verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de situatie van haar vader. Zij bij haar aankomst in België verklaarde dat haar vader sinds de machtsovername verdwenen was en dat hij 2 à 3 maanden voor haar vertrek overleed. Zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter verklaarde dat de taliban 3,5 maanden na de machtsovername bij haar thuis binnenvielen op zoek naar haar vader en hij zich op dat moment bij haar oom aan moederszijde bevond en vluchtte toen hij van deze inval op de hoogte gebracht werd. Zij louter volhardt in de laatste versie van de feiten en dat dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet in een ander daglicht kan stellen;

- haar verklaringen over de problemen die haar oom en vader hadden met de taliban voor haar vertrek niet stroken met de inhoud van de brief die haar oom naar aanleiding van de machtsovername verstuurde naar de Amerikaanse ambassade in Afghanistan. Er in deze brief, die van 21 augustus 2021 dateert, namelijk door haar oom verklaard wordt dat hij reeds dreigbrieven en dreig telefoons had ontvangen van de taliban en dat de taliban op de hoogte waren van zijn locatie en woonplaats en dat ze ook zijn familie reeds bedreigd hadden. Verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud echter verklaarde dat noch haar oom, noch haar vader voor de machtsovername reeds problemen gekend hadden met de taliban en dat zij ook geen problemen ondervonden hadden in de periode na de machtsovername tot aan de inval bij haar thuis. Zij louter verklaart hierover niets te weten. Dit niet ernstig te nemen is aangezien de problemen van haar vader en oom de reden zijn voor haar vertrek uit Afghanistan en zij bovendien nog contact heeft met haar familie en er aldus verwacht kan worden dat zij zich hierover informeert;

- haar verklaringen over het gedrag van de taliban ten opzichte van haar oom en vader voor haar vertrek uit Afghanistan bijzonder vreemd en weinig logisch zijn. Zij namelijk verklaarde dat haar vader en oom tot 3,5 maanden na de machtsovername geen problemen gekend zouden hebben hoewel de taliban reeds voor de machtsovername 's nachts in haar regio aanwezig waren, zij mensen om het leven brachten in een nabijgelegen dorp, haar oom steeds aanwezig was in het dorp aangezien hij bij hen woonde en haar vader ook regelmatig naar huis kwam. Het er redelijkerwijze verwacht kan worden dat de taliban al veel eerdere concrete bedreigingen geuit zouden hebben aangezien haar vader en oom volgens haar verklaringen belangrijke doelwitten voor de taliban waren;

- verzoekende partij de inval bij haar thuis bij de DVZ op een ander moment situeerde dan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zij bij de DVZ aangaf dat deze inval plaatsvond twee maanden voor haar vertrek terwijl zij bij het CGVS verklaarde dat dit twee dagen voor haar vertrek gebeurde. Zij deze tegenstrijdigheid niet kan verschonen;

- verzoekende partij bij de DVZ en het CGVS weinig consistente verklaringen aflegde over het gegeven of de taliban haar rechtstreeks bedreigden voor haar vertrek uit Afghanistan. Tijdens het interview bij de DVZ verklaarde ze namelijk niet persoonlijk bedreigd te zijn geweest door hen, terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde dat toen de taliban bij haar thuis langskwamen zij zeiden dat zij haar zouden meenemen in plaats van haar vader als ze hem niet konden vinden. Dit een rechtstreekse en persoonlijke bedreiging inhoudt;

- haar verklaringen over het moment van haar vertrek naar en de duur van haar reis naar België onsamenhangend zijn. Zij verklaarde dat de taliban bij haar thuis binnenvielen ongeveer 3,5 maanden na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 en dat zij twee dagen na deze inval het land verlaten heeft. Dit zou betekenen dat zij het land verlaten heeft rond november/december 2021. Zij echter verklaarde 3 tot 4 maanden onderweg geweest te zijn naar België en aldus in januari of februari 2022 vertrokken is gezien haar aankomst in mei 2022. Deze incoherentie verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

5.3.2. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volhouden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal,

zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

De verzoekende partij stelt dat ze steeds de waarheid heeft verteld en volhardt daar ook in. Met een dergelijk eenvoudig en simplistisch verweer slaagt ze er geenszins in de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

De verzoekende partij voert verder aan in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar jonge leeftijd. Ze stelt bovendien dat bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming ook rekening dient worden gehouden met zijn intellectuele vermogens en psychologische stoornissen.

Wat betreft haar jonge leeftijd kan vooreerst beklemtoond worden dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er in hoofde van verzoekende partij als (destijds) niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor haar bepaalde steunmaatregelen werden verleend. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekende partij. Noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoekende partij zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met haar persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en haar voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook dat verzoekende partij in staat was om uitgebreide antwoorden te formuleren op de gestelde vragen.

Wat betreft haar intellectuele capaciteiten, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij 9 jaar naar school gegaan is tot aan de machtsovername door de taliban (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Hieruit kan worden afgeleid dat zij wel degelijk over voldoende intellectuele capaciteiten beschikt. Voor het overige worden haar beperkte intellectuele vermogens niet aangetoond door enig document.

Wat betreft mogelijke psychologische stoornissen, dient opgemerkt te worden dat nergens tijdens het persoonlijk onderhoud of in het verzoekschrift vermeld wordt dat verzoekende partij zou lijden aan enige psychologische problemen, noch wordt dit ondersteund door enig document. Nergens wordt aangetoond dat verzoekende partij niet op een volwaardige wijze zou hebben kunnen deelnemen aan het persoonlijk onderhoud. Bovendien heeft zij aangegeven geen nood te hebben aan bijzondere procedurele noden, naast degene die genomen werden in het kader van haar minderjarigheid (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Voorts brengt de verzoekende partij nergens *in concreto* naar voor op welke wijze haar jonge leeftijd, intellectuele capaciteiten en psychologische stoornissen een invloed hebben gehad op haar verklaringen, doet zij geen enkele moeite om de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties op te helderen of te verduidelijken of verduidelijkt geenszins op welke manier de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze elementen. De verzoekende partij kan dus betreffende dit punt niet worden gevolgd noch slaagt ze erin met een dergelijke argumentatie de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij verwacht dat zij zich gedraagt, handelt en reageert als een volwassene, vindt dit geen grondslag in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Bovendien verschoont zij met een dergelijk betoog allerminst haar tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Opnieuw dient erop gewezen te worden dat er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente, nauwkeurige en gedetailleerde

verklaringen kan afleggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. Waar verzoekende partij bovendien stelt dat zij verteld heeft wat zij wist en dat zij zaken vaak uit tweede hand vernomen heeft, blijkt uit haar verklaringen dat zij nog in contact staat met haar moeder en dat zij aldus meer informatie of verhelderingen had kunnen bekomen (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Waar zij bovendien nog stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet genoeg zijn om af te leiden dat haar relaas niet aannemelijk is en dat de incoherenties in haar relaas geenszins de kern van haar asielaas raken, kan zij ook niet gevolgd worden. Uit een grondige lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en ongeloofwaardigheden wel degelijk betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas. Zij legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet overlijden van haar vader, over de problemen die haar familie gehad zou hebben met de taliban en legt ook inconsistente verklaringen af over het tijdstip van de inval bij haar thuis en haar vertrek uit Afghanistan. Hieruit kan worden besloten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze Afghanistan is ontvlucht wegens haar vermeende problemen met de taliban. Verder kan ze met dit eerder simplistisch en nietszeggend verweer de motivering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen. Bovendien slaagt ze er eveneens niet in om de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en ongeloofwaardigheden op te helderen of te verduidelijken. Omwille van deze redenen wordt dan ook de motivering van de commissaris-generaal overgenomen, omdat deze pertinent en juist is, wanneer die stelt:

“Ten eerste, legde je doorheen de asielpcedure bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de situatie van je vader. Bij je aankomst in België verklaarde je dat je vader sinds de machtsovername verdwenen was en dat hij 2 à 3 maanden voor je vertrek overleed (Fiche NBMV). Dit valt niet te rijmen met wat je over de situatie van je vader sinds de machtsovername vertelde bij het CGVS. Zo situeerde je tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de verdwijning van jouw vader niet op het moment van de machtsovername maar 3,5 maanden later. Je stelde immers dat de taliban 3,5 maanden na de machtsovername bij je thuis binnenvielen, dat jouw vader op het moment van deze inval bij jouw oom langs moederszijde was, dat je vader vluchtte toen hij hierover geïnformeerd werd, en dat je twee dagen later het land verliet (CGVS, pg. 11, 12, 14, 15). Je vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op geen enkel moment dat je vader overleden was. Nadat je geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, volhardde je louter in je laatste versie van de feiten. Je herhaalde dat je vader vermist was sinds 3 à 3,5 maanden na de machtsovername door de taliban en dat jullie niet weten of hij nog leeft of dood is (CGVS, pg. 18). Het louter verwijzen naar één versie van je verklaringen als zijnde de correcte verklaring is echter niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Deze bijzonder flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jouw asielaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat je over de situatie van jouw vader sinds de machtsovername, gezien zijn verdwijning en zijn werkzaamheden voor de APPF en de CADG de oorzaak vormen van jouw problemen met de taliban, doorheen de asielpcedure gelijklopende verklaringen zou afleggen.

Ten tweede, stroken jouw verklaringen over de problemen die je oom en je vader gekend zouden hebben met de taliban voor jouw vertrek niet met de inhoud van de brief die je oom naar aanleiding van de machtsovername verstuurde naar de Amerikaanse ambassade in Afghanistan. Je oom verklaarde in deze brief, die dateert van 21/08/2021 – enkele dagen na de machtsovername van de taliban -, dat hij al dreigbrieven en dreig telefoons had ontvangen van de taliban, dat de taliban op de hoogte waren van zijn locatie en woonplaats, en dat ze zijn familie al bedreigd hadden. Dit strookt niet met jouw verklaringen over de veiligheidssituatie van jouw familie en jouw oom. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je immers dat noch jouw oom, noch jouw vader voor de machtsovername problemen gekend hadden met de taliban. Evenmin hadden ze volgens jou problemen gekend in de periode na de machtsovername van de taliban tot de inval bij jou thuis plaatsvond 3,5 maanden na de machtsovername (CGVS, pg. 12 & 13). Nadat je met de inhoud van deze brief geconfronteerd werd, verklaarde je hier niets over te weten (CGVS, pg. 18). Dit valt niet ernstig te nemen. Aangezien dat je verklaarde Afghanistan verlaten te hebben omwille van de bedreigingen die je familie had ontvangen van de taliban door de werkzaamheden van je oom en je vader, dat je daarenboven nog contact hebt met je familie – je hebt één keer per 4 à 5 dagen contact met je moeder (CGVS, pg. 8) -, en dat jouw familie op de hoogte is dat je in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS, pg. 9), kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat je je geïnformeerd zou hebben over de problemen die je oom en je vader gekend zouden hebben voor de inval bij je thuis plaatsvond waardoor je uit Afghanistan vertrok, en dat je ten minste de in het Engels opgestelde brief van je oom - die je ter staving van je verzoek neerlegde - zou doorgenomen hebben, hetzij met een sociaal assistent, hetzij met je advocaat of voogd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bijgevolg

doet deze ernstige tegenstrijdigheid tussen jouw verklaringen en de brief van jouw oom over de problemen die je oom en je vader gekend zouden hebben met de taliban voor jouw vertrek verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Aansluitend dient te worden vastgesteld dat jouw verklaringen over het gedrag van de taliban ten opzichte van je oom en je vader voor jouw vertrek uit Afghanistan bijzonder vreemd en weinig logisch zijn. Zoals hierboven beschreven werd, verklaarde je dat je vader en je oom tot 3,5 maanden na de machtsovername geen problemen met de taliban hadden gekend. Dit is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door jou geschetste context. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat de taliban voor de machtsovername 's nachts in jouw regio aanwezig waren (CGVS, pg. 10) - je gaf hierbij aan dat ze in de moskee van een ander dorp 4 à 5 mensen, waarvan 2 of 3 militairen, om het leven brachten - ; dat je oom sinds hij stopte met zijn werk bij de Special Forces in 2008 steeds bij jullie thuis woonde in het dorp (CGVS, pg. 9); en dat je vader tijdens zijn werkzaamheden voor de APPF elke drie maanden naar huis kwam voor 5 dagen (CGVS, pg. 12). Aangezien dat (i) de taliban reeds toegang hadden tot jouw regio voor de machtsovername; (ii) dat jouw vader en oom in die periode regelmatig aanwezig waren in het dorp; en (iii) dat de taliban jouw vader en oom als belangrijke doelwitten beschouwden - uit jouw verklaringen blijkt immers dat ze jouw oom meenamen, dat ze na zijn ontvoering nog regelmatig bij jullie thuis langskwamen omdat ze op zoek waren naar jouw vader, en dat ze hierbij hardhandig optraden tegen jouw oudste broer (CGVS, pg. 11-18) - , kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban al veel eerder concrete bedreigingen zouden geuit hebben tegen hen, en dat ze hier niet mee getalmd zou hebben tot enkele maanden na de machtsovername. De vaststelling dat het handelen van de taliban ten opzichte van je vader en je oom bijzonder vreemd en weinig logisch is, ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Ten derde, situeerde je de inval bij jou thuis tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op een ander moment. Je gaf bij de DVZ aan dat deze inval plaatsvond twee maanden voor je vertrek (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5), terwijl je tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat deze inval gebeurde twee dagen voor je vertrek (CGVS, pg. 12 & 15). Nadat je met deze ernstige tegenstrijdigheid – het verschil tussen twee dagen en twee maanden is immers aanzienlijk - geconfronteerd werd, stelde je dat ze je bij de DVZ niet gevraagd hadden hoelang na het bezoek van de taliban je vertrok. Je herhaalde vervolgens dat de taliban 3 à 3,5 maanden na de machtsovername bij je thuis langskwamen (CGVS, pg. 18). Dergelijke verschoning biedt geen enkele uitleg. Hoewel het correct is dat er bij de DVZ niet expliciet gevraagd werd naar de tijdsperiode tussen het bezoek van de taliban en het moment van jouw vertrek, kan er enkel worden vastgesteld dat jij spontaan bij de DVZ vertelde dat deze inval twee maanden voor je vertrek plaatsvond. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat je het enige incident voor je vertrek uit Afghanistan, doorheen de asielprocedure in dezelfde tijdsperiode zou situeren.

Ten vierde, legde je bij de DVZ en het CGVS weinig consistente verklaringen over het gegeven of de taliban je rechtstreeks bedreigden voor je vertrek uit Afghanistan. Je gaf tijdens het interview bij de DVZ aan dat je niet persoonlijk bedreigd werd door de taliban maar dat je wel bang was dat ze je zouden meenemen in de plaats van je vader (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5). Dergelijke hypothetische vrees valt moeilijk te rijmen met jouw verklaringen bij het CGVS waaruit blijkt dat je wel degelijk voor je vertrek al persoonlijk bedreigd zou geweest zijn door de taliban. Je verklaarde immers dat de taliban, toen ze twee dagen voor je vertrek bij je thuis langskwamen, vertelden dat ze jou in de plaats van je vader zouden meenemen als ze hem niet zouden vinden (CGVS, pg. 11, 14 & 15). Dit kan bezwaarlijk anders geïnterpreteerd dan een rechtstreekse bedreiging aan jou. Wanneer je hiermee geconfronteerd werd, verklaarde je dat je vertrok omdat je bang was en dat ze je hierover bij de DVZ geen specifieke vragen stelden. Dit strookt echter niet met de neerslag van het interview bij de DVZ waaruit blijkt dat er jou concreet gevraagd werd of je persoonlijk bedreigd werd door de taliban (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5). Deze inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Er mag immers redelijkerwijze verwacht dat je over het gegeven persoonlijke bedreigingen gekregen te hebben voor je vertrek uniforme verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Ten slotte, waren jouw verklaringen over het moment van jouw vertrek en de duur van jouw reis naar België onsamenhangend. De machtsovername van de taliban vond plaats op 15 augustus 2021. Wat betreft jouw vertrek uit Afghanistan verklaarde je bij het CGVS dat de taliban ongeveer 3 à 3,5 maanden na de machtsovername bij je thuis binnenvielen, en dat je 2 dagen later uit Afghanistan vertrok (zie supra.). Dit zou betekenen dat je eind november-begin december 2021 vertrok uit Afghanistan. Dit valt niet te rijmen met de verklaringen die je doorheen de asielprocedure over de duur van je reis naar België aflegde. Je verklaarde bij de DVZ immers dat je 3 maanden na je vertrek in België aankwam (Fiche NBMV; Verklaring DVZ, vraagnr. 10 & 34). Je stuurde dit bij het CGVS enigszins bij. Je gaf aan dat je 3 à 4 maanden onderweg was naar België en dat je de dag na je aankomst op 23 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, pg. 11). Dit zou betekenen dat je niet eind november of begin

december uit Afghanistan vertrok, maar dat je in de tweede helft van januari of in februari 2022 Afghanistan verliet. Dergelijke incoherentie doet verder afbreuk aan je algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat jouw verklaringen over jouw vertrek coherent zouden zijn met je verklaringen over de duur van je reis naar België.”

Door in het verzoekschrift louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en hierin te volharden, namelijk dat haar vader nog steeds spoorloos zou zijn nadat hij 3,5 maanden na de val van de overheid verdwenen is en zij het land 2 dagen na zijn verdwijning verlaten heeft en door hypothetische verklaringen te geven voor haar gebrek aan kennis over de problemen die haar vader en oom gekend zouden hebben met de taliban, slaagt verzoekende partij er niet in om de bovengenoemde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partij nog stelt dat verwerende partij zelf veel eigen interpretaties van de feiten maakt zonder dat deze steunen op objectieve informatie, dient opgemerkt dat verzoekende partij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Daarenboven vinden de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk steun in de eigen verklaringen van verzoekende partij en de door haarzelf geschetste context en wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen op beschikbare landeninformatie.

Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het belang van het kind. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan verder geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Haar uitgebreide theoretische toelichting, legt niet voldoende concreet uit op welke wijze het belang van het kind een ander licht werpt op de bestreden beslissing, waardoor een schending ervan evenmin aannemelijk wordt gemaakt. Zoals reeds hoger uiteengezet, blijkt dat er gedurende de procedure wel degelijk voldoende rekening werd gehouden met verzoekende partij haar kwetsbaarheid als minderjarige.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

5.3.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.4.1. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze verwijst hiervoor naar en citeert uit verschillende rapporten om haar stelling te onderbouwen en stelt ze dat (i) zij een deel van haar puberteit in Europa doorgebracht heeft, (ii) haar jonge leeftijd haar erg beïnvloedbaar maakt, (iii) er kan aangenomen worden dat zij gelet op de blootstelling aan de Belgische

samenleving via school, het opvangcentrum waar zij verblijft en haar tewerkstelling, zich onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en (iv) zij afkomstig is uit een ruraal gebied in de provincie Nangarhar.

In de aanvullende nota's voegt verzoekende partij nog bijkomende documenten toe ter ondersteuning van bovenstaande. Zij toont ook aan dat zij werkzaam is in België.

5.4.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat

handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.4.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode

lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

5.4.4. Het komt aan de verzoekende partij toe om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren. *In casu* slaagt de verzoekende partij hier niet in. De verzoekende partij is een bijna achttienjarige jongeman die Afghanistan volgens haar verklaringen rond november of december 2021 verlaten heeft. Zij heeft Afghanistan aldus ongeveer twee jaar geleden verlaten en verblijft anderhalf jaar in België. Zij legt loonfiches, brieven van haar werkgever en een attest van CREO neer. Uit de neergelegde getuigenissen blijkt dat verzoekende partij een goede werkracht is in het restaurant waar zij tewerkgesteld is, dat zij talent heeft als kok en dat zij een goede band heeft met haar werkgever. Zij legt ook een attest van CREO neer waaruit blijkt dat zij ingeschreven is voor lessen Nederlands. Uit de aard van haar activiteiten zoals heden bekend aan de Raad kan echter niet blijken dat bij de verzoekende partij sprake is van verwestering of normoverschrijding. De verzoekende partij toont hiermee evenmin aan dat zij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of een andere actor van vervolging zal worden toegedicht die dermate sterk is dat de verzoekende partij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Uit deze getuigenissen, haar loonfiches en het attest van CREO kan dus niet blijken, laat staan dat de verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt met een dergelijke argumentatie ook niet concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont de verzoekende partij hiermee aan dat zij behoort tot een specifieke sociale groep. De verzoekende partij was bij haar vertrek uit Afghanistan reeds deels gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor ze in België aankwam. Ze nam actief deel aan de Afghaanse samenleving aangezien zij negen jaar naar school ging. Ze toont niet aan dat ze deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin ze is opgegroeid, heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds mei 2022, *in casu* ongeveer anderhalf jaar, is verder van een betrekkelijk korte duur dat niet kan worden aangenomen dat ze dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat ze

geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In casu is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie. *In casu* wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, gelet op hetgeen uiteengezet in punt 5.5.4. van dit arrest. De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 e.v.).

De verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar verschillende arresten van de Raad. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan voormelde arresten ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die haar eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij terugkeer te worden beschouwd als verwesterd.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

6.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA,

Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, voor haar dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. De verzoekende partij laat echter na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens bevat het rechtsplegingsdossier geen elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.6. De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek

naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij drie keer werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens deze persoonlijk onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich telkens laten bijstaan door haar advocaat en haar voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe-Engels machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS